

Maleïts pobles

“La grandíssima majoria dels humans som gent modesta que, amb més o menys ganes i convicció, simplement pertanyem a algun poble, ‘esa cosa antropòfaga i transcendental’. Passe que ser català o espanyol siga una mica transcendental, però el filòsof no en té prou amb l’insult metafísic: hem de ser antropòfags, devorar els altres.”

Ja ha tornat el filòsof orgànic del liberal-espanyolisme a llançar el seu exabrupte contra la dissidència nacional, a convertir en criminals de fet o de pensament els qui no pensem com ell, els qui no combreguem amb al credo de l’estat com a creació suprema de la història, els qui pensem que la gent, un a un i en grup, tenen alguns drets com a persones concrets, no abstractes: persones humanes, no de definició de diccionari. El filòsof orgànic es guanya la vida ensenyant ètica i practicant la més rigorosa immoralitat de pensament, difonent anatemes i escrivint sobre curses de cavalls. No li’n negaré el dret, faltaria més, ni diré, com diu ell dels altres, que és fill del dimoni o profundament imbècil. No senyor: ell sap perfectament per què escriu i en favor de què. Ara mateix, fa pocs dies i en el diari de més circulació no del poble d’Espanya sinó de l’estat espanyol: l’article, llarg i destacat, es diu “*Malditos pueblos*”. Així: maleïts pobles. Ara el pretext és Kosovo, però de pretextos sempre en troba el filòsof: el més habitual és el nacionalisme base, la bèstia negra de les seues entranyes, la idea que li altera el cervell, el càncer de la seua vida, el cavall odiat, l’enemic de la humanitat. Jo el comprenc, el filòsof orgànic, però només fins un cert punt. Només fins que la seua raó es trastorna tant que l’argument es converteix en pur insult. Ací és on hi ha la ratlla de l’intolerable. Perquè ací, també, el filòsof passa la ratlla que separa el propòsit racional del disbarat pur i simple: la que separa la raó de la maldat.

Quan afirma, per exemple: “*Una de las lecciones más feroces de este fin de siglo es que nada empeora tanto a una persona como convencerla de que pertenece a un pueblo*”. Vejam, senyor: la immensa majoria de les persones, no en aquesta fi de segle sinó com qui diu sempre, estaven més o menys convençudes de pertànyer a un poble, i no veig com la convicció contrària els hauria fet millors. Serien millors els francesos si no pensaven que són part del poble francès?, i els espanyols si no pertanyien al poble espanyol, i els italians a l’italià, els holandesos a l’holandès, els portuguesos al portuguès? No ho sé ni ho sap ningú, ni menys encara sabem quin seria l’alternativa: no pertànyer a cap poble? I això com es fa, en què consisteix?;

i què serien aquell 99,9% de ciutadans que no tenen prou xamba personal o prou categoria superior per a ser, com diu el filòsof que deia Nabòkov, “un escriptor nord-americà nascut a Rússia i educat a Anglaterra, on vaig estudiar literatura francesa abans de passar a Alemanya”? Pervers exemple, valga’m Déu, de tan admirable com és: qui, que no siga Nabòkov i mitja dotzena més, el pot seguir o imitar? Els altres, la grandíssima majoria dels humans, som gent modesta, que, amb més o menys ganes i convicció, simplement pertanyem a algun poble, “*esa cosa antropòfaga y transcendental*”. Passe que ser català o espanyol siga una mica transcendental, però el filòsof no en té prou amb l’insult metafísic: hem de ser antropòfags, devorar els altres. La culpa, això sí, no és de la bona gent simpàtica i amable que no sabia que pertanyien a un poble, sinó dels líders que ens n’han convençut, això diu. Els nostres líders (Pujol, Arzallus, Milosevic, Joan Carles de Borbó, Borrell, Aznar?), no solament ens han convençut que som part del poble català, o basc, o espanyol (perdó, el poble espanyol em fa l’efecte que no encaixa en la hipòtesi: no és un poble, és un estat, no és maleït, és beneït: oblidem Borbó i Borrell), sinó que “*establecen siempre la beatificación de la propia y mitológica identidad contra la satanización de alguna otra, no menos fantástica*”. No és que ho facen alguna vegada, alguns líders especialment bèsties: “*siempre*”, diu el filòsof, i aquesta és la maldat. La confusió intencionada i perversa: tots són en el fons igual, Milosevic i Pujol. “*Siempre*”.

I tot això per arribar on? Ací, exactament: “*Y pensar que aún hay despistados que exigen una Europa de los pueblos frente a la Europa de los Estados! Pedir una Europa de los pueblos significa dar luz verde a la Europa de los crímenes*.” Això mateix, amb aquestes paraules. De manera que vostès ja poden revisar la història passada i la present: els crims són cosa dels pobles, no dels estats. Els pobles, no els estats, declaren guerres, paguen exèrcits i policia, bombardegen ciutats, alcen camps de concentració i cambres de gas, expulsen i deporten poblacions, afusellen, omplen les presons, i tot això. Els crims són cosa dels pobles. Els estats són innocents. Visca l’Europa dels estats. Que visca i que dure molts segles. Com fins ara. Maleïts pobles, en efecte. Maleïts pobles.